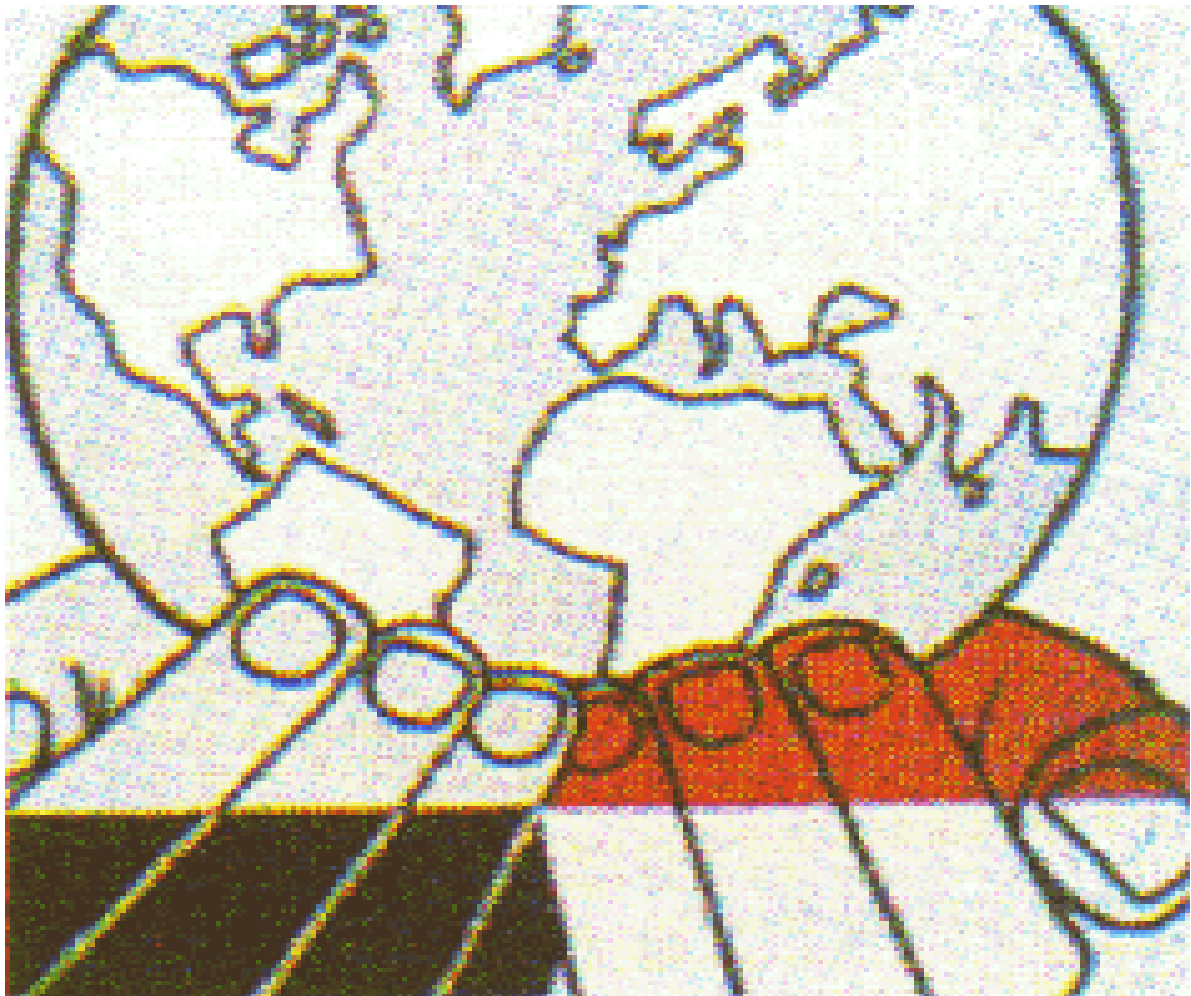

Salms i Càntics de LAUDES i VESPRES

Litúrgia de les Hores
Introduccions breus
Tercera Setmana

Anotacions breus sobre els Salms i Càntics de les Hores

TERCERA SETMANA

Recitem els salms, que tenim com a pregària comunitària, amb molta freqüència. Les reflexions que segueixen voldrien contribuir a que aquest rés sigui cada vegada més gustós i nutritiu per a la vida espiritual de cada un dels Germans.

Resar o pregar un salm voldria dir:

1. Prendre consciència de què es recita, de què es tracta. Llegir el salm abans i interioritzar-lo, seria bona idea. Meditar-lo després de resat, seria un bon costum. Les anotacions recollides en aquests apunts, potser no seran gaire útils, però certament seran del tot inútils si no es para atenció en el text que voldrien il·luminar.
2. Cercar les paraules, frases o fragments que més ens impacten en un salm donat, ajudaria a descobrir riqueses ocultes a primera ullada.
3. Familiaritzar-nos amb expressions denses i evocatives que ratifiquen l'amor que Déu ens té des de sempre, ens recorden el nostre compromís amb el proïsme i ens oxigenen en qualsevol moment i circumstància del dia, pot contribuir a mantenir una bona salut espiritual
4. Els Càntics van precedits d'una anotació, que intenta contextualitzar-los en la seva circumstància històrica, autoria etc..

NOTA: Dissortadament els salms tenen doble numeració. L'hebrea i la grega. A la Bíblia o en llibres específics dels salms, com el de Raguer, s'opta per col·locar dos números a cada salm. La Litúrgia utilitza la numeració grega. Sol ser una unitat inferior a la numeració hebrea, emprada acadèmicament. El número entre parèntesi, correspon a la numeració grega (litúrgica), el del llibre de les Hores.

Tercera setmana

Diumenge 3ª Setmana

† Primeres vespres: Salm 112 - Salm 115 - Càntic Filipencs 2:6-11

Salm (112) 113

* Aquest salm, juntament amb els següents [112 – 117] formen un grup de salms de lloança anomenat Hal.lel. Es cantava en l'àpat de la Pasqua jueva. Jesús, doncs, i els seus apòstols el varen cantar en el Sant Sopar. *Us asseguro que des d'ara ja no beureu d'aquest fruit de la vinya fins que begui vi nou amb vosaltres en el Regne del meu Pare. **Després de cantar els salms**, van sortir cap a la muntanya de les Oliveres* [Mateu 26: 29-30]. [Marc 14:14:26]

* Comença amb una crida que feien els sacerdots i levites cantors a tota l'assemblea. En la nostra mentalitat sembla preferible implicar-nos en la invitació, dient interiorment, en primera persona, en un acte comunitari, com és la nostra pregària: *Servents del Senyor* [1], **lloem-lo, lloem el nom del Senyor...** L'al.leluia que inicia i clou el salm en el text original, defineix tot el salm. [Al.leluia formada per la unió de dues paraules: **Al^olú** = lloa; **Yah** = contracció de Yahweh]: **És una lloança a Déu.** La resta del salm semblaria una justificació de la lloança: perquè *el Senyor és excels*, perquè *la seva glòria és gran* [4], perquè *qui és com el nostre Déu?* [5], perquè *Déu s'inclina i veu cel i terra* [6]. Podria ser que la pregunta *qui és com el nostre Déu?*, aprofundida en la nostra intimitat, ens deixés una mica perplexos, al constatar que hi ha coses que competeixen amb Déu per al primer lloc en la nostra llista de valors...petits ídols efimers.

* Tota aquesta excelsitud té una atenció preferent per als més indefensos i abandonats: *desvalguts, pobres, dona estèril* [9] per tal de dignificar-los fins a fer fora els poderosos. És la línia d'intervenció recurrent de Déu en l'Antic Testament, i constitueix el gruix de l'actuació i ensenyament de Jesús. Aquests últims versets són molt afins al Magníficat de Maria [Lluc 1:52 ss] i al càntic d'Anna, mare de Samuel [1Sam.2:7-8]. Porten en l'entranya un clam de justícia en favor dels qui el món menysprea..

Salm (115) 116:10-19

* És un fragment del salm (115), per tant amb referències puntuals al text complet.

El salmista comença amb **un acte de fe heroic**: *crec amb tot el cor* [1], tot i constatar, primer, la seva penosa situació personal: *que en sóc de dissortat*, i segon, que els homes no són de fiar: *els homes tots enganyen* [2].

* A aquest acte de fe amb pocs suports en el seu entorn, el segueix un acte de reconeixement apassionat, espontani, irrealitzable, però generós i lleial: *Com podria tornar al Senyor tot el bé que el Senyor li ha fet* [12]. L'autor es compromet a un comportament exemplar: *davant de tot el poble, a adorar el Senyor, complir les promences* [18]. Ho repeteix dues vegades. S'escau l'observació de Sant Pau: *Déu continua essent fidel, encara que nosaltres li siguem infidels* Rom. 3:4

* Al centre dels salm hi ha un enunciat important, alguns creuen que resumeix el pensament del salm: *Al Senyor li voldria la mort dels qui l'estimen* [15]. El text original, que respecten moltes traduccions, diu : **Preciosa** [yakar, en l'hebreu] **és als ulls del Senyor la mort dels qui l'estimen.** La mort del qui estimen el Senyor, és tan preciosa, tan valuosa que Déu s'en reserva la gestió, no la vol deixar en mans del enemics. Per això protegeix la vida del fidel contra els qui li volen la mort.

* És molt bella l'expansió cordial de l'orant: *Sóc el vostre servent, Senyor*, i no d'última hora, sinó des del *dia que vaig néixer*.

Càntic : Filipencs 2:6:11 Diumenge 3ª setmana 1eres Vespres

* Aquest Himne, que honora Jesucrist en el seu **abaixament** i en la seva **glorificació** per Déu Pare, es troba a *la carta més amable de totes les paulines*. Deissmann

* Està col·locat després d'una càlida exhortació de Pau a la *caritat, a l'amor entranyable, a la compassió, a evitar la vanaglòria, a obrar amb humilitat* etc.. En perfecta harmonia amb aquests consells, Pau apunta l'ideal de tot cristià: *Tingueu en vosaltres els mateixos sentiments que tingué el Crist Jesús*.

* A partir d'aquí ens ofereix els trets exemplars de la persona de Crist, *que tot i ser de condició divina...es va fer no-res... s'abaixà i es feu obedient...fins acceptar una mort de creu*.

* Si els altres himnes cristològics de Pau a Colossencs i a Efesis, són notables per la seva majestat i la seva fondària teològiques, aquest se'ns presenta com una **invitació humil, entranyable, entenedora i exemplar a la imitació de Crist**.

+ Laudes Diumenge Salm 92 – Càntic Daniel 3:57-66 – Salm 148

Salm (92) 93

* És un salm que exalça la reialesa de Déu, particularment la seva **majestat**, el seu **poder**, la seva **eternitat**. [1,2] i la seva **santedat**.

* Després d'aquest reconeixement inicial, l'autor emprà un llenguatge figurat per a reafirmar-lo. Personalitza **les aigües**, *les fonts dels oceans* (els **rius**, diu el text hebreu: naharot) que en el seu fluir i remor s'uneixen, (en el text original, **eleven les seves veus**) per a la lloança del Senyor. En els **oceans**, el bramul i agitació imponents de les onades són un pàl·lid reflex de la magnificència de Déu que regna sobre les altures...[3,4]

* El salm es clou amb un altre reconeixement, el més important i evocatiu: la **santedat** com a constitutiu de la casa, de l'essència de Déu. [5].

* El cristià pot resar aquest salm, des de les posicions simètriques a les de Déu, si bé com a criatura: des de la **petitesa** [*majestat*], des de la **feblesa** [*poder*] des de la seva condició personal **efímera** [*eternitat*] i **pecadora** [*santedat*].

La humilitat de l'**home** en la pregària és l'actitud que millor s'harmonitza amb la lloança i adoració de **Déu**.

Llibre de Daniel.

* El llibre de Daniel, si bé escrit molt posteriorment, se situa en el marc històric dels jueus que vivien deportats a Babilònia. El desànim i els casos d'apostasia sovintejaven entre els seus contemporanis. Era una situació llastimosa d'invitació permanent a la idolatria. L'autor pretén retornar la confiança del poble en el seu Déu, que intervé providencialment en favor dels qui li són fidels.

* Els exemples més impactants que presenta són: Daniel a la fossa dels lleons, la peripècia de la casta Susana i els tres joves llençats a les flames. En tots els casos Déu ha recompensat la seva fidelitat acudint miraculosament a la seva salvació, en el moment més crític. El missatge és clar: *Aquest és el Déu que també farà costat als israelites si no s'aparten d'Ell...*

* Diu el relat: *Encara dins el forn, però alliberats dels efectes del foc, davant l'estupefacció de Nabucodonosor, els tres companys es van posar a cantar junts a una sola veu, beneint i glorificant Déu deien...*

▲ **Càntic** Daniel. 3:57-88 Diumenge 3ª setmana **Laudes**

* És una extensa invitació a totes les criatures a beneir [donar gràcies, lloar...] el Senyor.. El primer verset és genèric: *Beneïu el Senyor, totes les criatures..*, però en els següents la convocatòria s'especifica per nivells. Concretament quatre:

+ Àmbit o espai del firmament: Prenen la representació *els àngels, els cels, les aigües, el sol la lluna, les estrelles del cel..*

+ Àmbit atmosfèric: No menys de 17 elements meteorològics, amb les seves variades incidències. Són invitats a concórrer a la lloança del Senyor: *pluges, rosades, vents, foc i calor; gelades, rosada, glaç, freds, neus i geleres; també els dies i nits amb els seus atributs de llum i de tenebres; finalment els núvols i llamps, tan diferents; concentrats de foscor els uns, engegadors de llum els altres, però cooperants i units en les tempestes.*

+ Àmbit terrenal. No es repara si els elements convocats són inanimats o no. Des de la solidesa estàtica de les *muntanyes*, el verdejant de la *vegetació*, la mobilitat i fluïdesa dels *mars i els rius*, fins a la vitalitat dinàmica dels *peixos, ocells, feres i ramats...* cada grup en el seu ambient.

+ Àmbit humà. *Que tots els homes beneïxin el Senyor*, particularment el poble d'Israel amb els seus sacerdots, i el conjunt de *sants, humils de cor i justos*, que formen el gran seguici de servents fidels del Senyor, personificats en els tres joves: *Hananies, Azaries i Misael.*

* Un cristià gaudirà també de la conclusió amb que la litúrgia finalitza el Càntic: ***Beneïm el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, cantem-li lloança per sempre.***

Salm (148) 148

* L'últim verset s'escauria bé com inici enunciatiu del Salm: *Càntic de lloança de tots els qui estimen Déu, dels seus familiars..*[14]. Aquests que l'estimen reclamen el concurs de totes les criatures per lloar dignament el Senyor en el seu "temple còsmic".

* El salmista disposa els col·lectius de lloança per nivells. *Lloeu el Senyor des del cel* [1] i *Lloeu el Senyor des de la terra* [7].

+ A la primera invitació són cridats **set** participants: *àngels, estols, firmament, sol, lluna, estrelles i aigües de l'espai*. Són els fenòmens que desperten més admiració a l'autor.

+ A la segona invitació són **catorze** [2 vegades 7], els convocats a contribuir a la lloança: *monstres marins, oceans, llamps, pedra, neu, boira, muntanyes, turons, arbres fruiters, cedres, feres, animals domèstics, rèptils i ocells alats..*El nombres, a la Bíblia, sempre tenen un significat; en el cas present apunten a una totalitat o plenitud que comprèn tots els essers creats que òbviament no poden encabir-se en l'enumeració. [A la Bíblia, el número 7 comporta la idea de totalitat, perfecció, plenitud].

* En el nostre temps sí que podem ampliar la llista d'elements, externs a l'home, que també provoquen la nostra admiració, i desitjar que donin lloança al Senyor des de la terra : els medis de comunicació, la investigació atòmica, els laboratoris de biotecnologia, l'art i la literatura etc..

* La part final dels salm es reserva als humans des dels *reis, els poderosos i governants, fins als infants, vells, nois i noies.* [També 7]. En la línia mateixa del salmista, també aquí podem afegir-hi el nostre propi llistat: col·lectius o individus que ens agradaria s'unissin al cor dels qui estimen el Senyor i canten la seva lloança, particularment els cristians, els seus familiars.. intel·lectuals, polítics, artistes, religiosos, església jeràrquica...etc. etc

Salm (109) 110

* L'Església resa aquest salm (i ho fa força sovint), com un salm messiànic, que ret homenatge a la reialesa i sacerdocí de Crist. Botz. Aquesta interpretació messiànica fou la cristiana per influència jueva. Realment el salm formula dos oracles: un per a la investidura d'un rei [part més antiga] i l'altra per la investidura d'un sacerdot segons l'ordre de Melchisedech, rei de Jerusalem i sacerdot del Déu Altíssim [el elion] en temps d'Abraham...El nom de Yahweh, no havia entrat encara a la Bíblia. Del tot el conjunt n'ha eixit el salm (109), no exempt de problemes per als estudiosos. Lancellotti

* Cal notar que la concepció de Messies que vehicula aquest salm, és precisament la que Jesús, en l'Evangelí, dóna per closa. Jesús no l'accepta i intenta corregir-la en la mentalitat dels seus seguidors massa entusiastes, àdhuc en els seus propis apòstols.

* El Messies de l'Evangelí *no trepitja els enemics*, ans demana que se'ls estimi, *no abat reis ni fa presoner ningú, ni esclafa governants, ni ha vingut a ampliar el poder del seu ceptre...* si no és, tot plegat, en sentit figurat.

* Realment, el nostre Messies, Jesús, predica el perdó i l'estima als enemics, és misericordiós amb tothom, guareix malalts, i està al costat del qui pateix, del pobre i del marginat..

* Cal adonar-se de la transformació enorme que ha sofert el concepte de Messies, que partint d'una **concepció de poder i domini**, arriba a afirmar-se, en l'Evangelí, com **l'àmbit definitiu de l'amor, del servei i de la pau**.

Salm (110) 111

* Després d'un **Alleluia** molt significatiu, com a pròleg, malgrat no ser recollit en el rès d'avui, comença el salm amb una auto-exhortació: *De tot cor vull enaltir el Senyor* [1] Aquesta expressió "de tot cor", és emprada per a manifestar sentiments particularment profunds i intensos: *Si cerques el Senyor, el teu Déu amb tot el cor i amb tota l'ànima, el trobaràs*, diu Moisès als Israelites. Aquesta mateixa expressió és recurrent a la Bíblia, sempre carregada de densitat emotiva: *Crec amb tot el cor...* del salm (115)

* El salm té 22 línies i cada una d'elles comença per una de les 22 lletres de l'alfabet hebreu.

L'estructura acrostica fa difícil la seqüència lògica del conjunt, però tot i així el salm (110) conté elements característics:

- d'un poema **didàctic**: *Venerar el Senyor és primícia de saviesa* [10],
- d'un l'himne de **lloança**: *Les obres del Senyor són grans, qui les contempla les estima* [2], i
- d'un càntic **d'acció de gràcies**: *El Senyor disposà de salvar el seu poble* [9]..

* El salm (110) és un dels càntics majors de l'Antiga Aliança que s'escau molt bé en llavis de Jesucrist, que és la manifestació de l'Amor de Déu als homes. Deissler. És un exemple de com el record i contemplació de les meravelles del Senyor pot despertar una fascinació renovada en els fidels de llavors i d'ara.. Com diu un autor, les seves sentències estan disposades com una filera de perles independents i precioses.

* Aquest salm ens ajuda a tenir el **sentit de Déu**, present i servit en tot moment, un **sentit de Déu** del que està tan mancat el món modern, un **sentit de Déu** en el que radica tota la saviesa. Brillat

Càntic Apocalipsi 19:1-7 Diumenge 3ª setmana **Vespres**

* El vident de Patmos veu i descriu la destrucció, per sempre, de la gran pecadora Babilònia: *no la trobaran mai més, ni en ella se sentirà mai més el so dels músics ni cantors...* [cap.18]

* Contemplant la anihilació definitiva del mal, brolla espontània la celebració joiosa de l'arribada de la justícia de Déu., figuradament com la celebració de les *noces de l'Anyell*.

* Que cada cristià, porti incorporat al cor un alleluia permanent, sense data de caducitat.

Dilluns 3ª Setmana

+ Laudes Dilluns Salm 83 – Càntic Isaïes 2: 2-5 - Salm 95

Salm (83) 84

* El tema de l'amor apassionat del temple, com a Casa de Déu, esdevé sovint en els Salms, però cap salm com el (83) [juntament amb el (41-42)], no ho expressa amb tanta vehemència, fervor i vena poètica. Jacquet.

* Els dos primers versets d'aquest salm són d'un lirisme místic excepcional i gairebé esclatant. *Que n'és d'amable el vostre temple... Tot jo [ànima i cos, nephesh] sospiro i em deixo..., Ple de goig i amb tot el cor aclamo el Déu que m'és vida.* [2,3]

* Els dos versets següents amb la bella imatge de l'ocell, l'oreneta i la seva fillada, introdueixen un component poètic delicat al fet de *poder lloar Déu, habitant la seva mateixa casa... tot i ser rei de l'univers...* A aquesta situació estàtica i extàtica s'hi contraposa, seguidament, el dinamisme i mobilitat pròpies d'un pelegrinatge, d'una ruta, d'un camí, on s'hi alternen *valls eixutes i oasis beneïts per pluges primerenques*, que també condueixen a *veure Déu a Sió...* [8]. En ambdues conjuntures Déu és el focus i objectiu tant de la quietud meditativa de l'orant com de l'activitat del qui fa camí costerut per a trobar-lo.

* La segona part del salm està composta d'una súplica, seguida d'enunciats reveladors d'una ànima enamorada del seu Déu: *M'estimo més un dia a casa vostra que mil a casa meva* [5]... *el Senyor no refusa cap bé al qui viu honestament* [12]... *feliç l'home que confia en vós, Senyor!!* [13]

* El cristià no admirarà mai prou la delicadesa ardent dels sentiments religiosos dels antics Israelites en el culte del seu Déu... el cristià, més encara, se sap posseïdor de la presència sacramental eucarística de Déu en aquesta vida i d'una ruta segura de pelegrinatge cap a la casa del Pare, marcada per Jesús.

Càntic Isaïes 2:2-5 Dilluns 3ª Setmana **Laudes**

* El llibre d'Isaïes comença amb unes paraules comminatòries i d'acusació contra Israel i Jerusalem. Seguidament, el profeta, en un parèntesi prometedor, anuncia una gran esperança: *En els darrers temps Jerusalem serà on pol d'atracció: pobles i nacions hi afluiran per aprendre els camins i les rutes del Senyor..* [2:3]

* La pau serà el fonament de la felicitat i plenitud futures [messiàniques]. Amb imatges esplèndides: *forja de relles i falçs a partir de la destrucció d'espases i llances*, introdueix la situació real de la pau que ha de venir: *les nacions ni tan sols s'entrenaran mai més per a la guerra* [2:4] La pau personal i sociològica és també un assumpte d'ascesi, d'esforç individual i col·lectiu.

Salm (95) 96

* David va fer un tabernacle apropiat per a rebre l'Arca de Déu a Jerusalem. El trasllat i recepció es feu amb gran fastuositat i *...David va encarregar als sacerdots que lloessin el Senyor amb aquestes paraules: Canteu al Senyor..* El salm (95) es la part final [1Cr.16:22 ss] del llarg himne davídic de

benvinguda al Senyor que és rebut com a rei a la seva ciutat, entre els seus. També Isaïes invita a cantar un *càntic nou* [Is.42:9 ss]

* Aquest salm conté els elements comuns a molts altres salms:: **Crida a la lloança**: *Canteu al Senyor, beneïu el seu nom..* [2]; **enunciats que justifiquen aquesta invitació**: *el Senyor és gran.. el Senyor ha fet el cel..* [5,6]; **insistència per tal que la lloança sigui digna de Déu**: *doneu al Senyor honor i majestat.. adoreu al Senyor, s'apareix la seva santedat* [7,9]; i **finalment una certa universalització, proclamant Déu rei del món**: *digueu a tots els pobles: el Senyor és rei...manté ferm tot el món.* [10]

* La cloenda és una invitació a la joia universal amb el concurs dels elements de la naturalesa: *terra, mar, camps i arbres del bosc..* i amb la convicció de que la presència del Senyor aportarà justícia i salvació a tot el món. Celebrar la presència del Senyor en mig nostre i confiar que serà font de justícia, de santedat i de salvació per a tots, són sentiments ben adients a la nostra pregària de cada dia, personal i comunitària.

* Israel considerava, com a resposta de la seva elecció per Yahweh, el deure de fer-lo conèixer als altres pobles. El cristià resa aquests càntics entusiastes, curulls de ressonàncies ecumèniques, amb l'anhel apostòlic de que, pel seu testimoni i paraula, el coneixement del Déu vertader i del seu Crist, s'estengui a tots els pobles, sense oblidar que el poble més assequible és el seu entorn, la gent més propera, potser la seva mateixa família, el cercle d'amics o alumnes o la pròpia Comunitat.

+ Vespres Dilluns Salm 122 – Càntic Efesis 1:4-10 – Salm 123

Salm (122) 123

El salm (122) és un poema molt breu que resumeix tres idees en tres estrofes :

- **l'actitud suplicant** del salmista o de l'orant: (primera estrofa en singular);
- **l'actitud suplicant de la comunitat** segons el mateix model: (2ª estrofa en plural) i, finalment,
- proposta d'una **fórmula de pregària** per a tot aquell o aquells que han vist trepitjada la seva dignitat, per part de gent *insolent* que els *menyspreen i escarneixen.* [7,8]

* El salm és un exemple commovedor per la sinceritat i vivacitat dels sentiments que l'animen i per les imatges amb què els expressa: *els ulls s'eleven* anhelants vers *la mà* protectora del *seu amo*, de *la seva mestressa*. És significatiu aquesta precisió familiar [**el seu i la seva**], que exclou la mà opressora dels insolents i opressors de torn.

Les dues primeres estrofes del salm presenten com un quadre reduït a **dos ulls i una mà que s'apropen**. En aquest quadre s'hi entrelluca tot un simbolisme intern: **la necessitat de la dependència i de la confiança són als ulls; la saviesa, l'autoritat i la bonesa estan a les mans.** *Brillet*

* És enriquidor recordar que l'expressió "**alçar els ulls**" se cita en l'evangeli en moments transcendents en la vida de Jesús: Abans de l'anunci de les Benaurances [Lc.6:20], en la multiplicació dels pans [Jn.6:5], en la resurrecció de Llätzer [11:41], en la institució de l'Eucaristia.

* Aquest salm conté en germen una vertadera **teologia de l'espera** o expectació religiosa de Déu: Com en Maria a Betània [Lc.10:39], com en la Cananea [Mt.15:22-24], com en els malalts de l'Evangeli, l'espera descrita en el salm és simultàniament:

- **Humil** embolcallada en un sentit de dependència tan característica del pobre: *com l'esclau...*
- **Amable**, en les vibracions afectives que inclouen les paraules el seu amo, la seva mestressa.

· **Vigilant**, en el sentit d'estar atent a qualsevol gest o senyal, per tal de reaccionar amb prestesa: *els ulls fitxes en les mans del seu amo..* [1,2]

- **Perseverant**, sense límit de temps : *fins que s'apiadi de nosaltres..*[2]

Els ulls són el reflex dels sentiments de l'ànima. En aquesta línia, l'Antic Testament presenta: *ulls orgullosos, ulls compassius, ulls envejosos, ulls irats...*En el salm (122) sols hi trobem **ulls suplicants**.

Salm (123) 124

* És un salm de **confiança absoluta**, en la protecció futura de Déu, prenent com a base les realitzacions extraordinàries del passat. La pregària pren la forma d'acció de gràcies, fent memòria de perills ja superats, per intervenció del Senyor.

* El salmista descriu l'acció alliberadora de Déu, assimilant els enemics a tres paoroses figures: **la riuada** o inundació o crescuda de *les aigües que els hauria passat més amunt del coll*, [4]; **Les dents** d'animals ferotges: *el Senyor no ens deixa caure en les seves dents* [6] i **el llaç** dels caçadors, *s'ha trencat el llaç* [7] per l'ajut del Senyor. Israel reconeix que els homes concrets que li volien mal, els haurien anihilat *si el Senyor no hagués estat a favor nostre* [1,2].

* El text del poema invita al cristià a recordar i agrair els favors rebuts del Déu que l'estima. L'orant fa memòria de moments anguniosos en els que tot i tenir l'aigua al coll i algun glop a desgrat, no s'ha ofegat; moments en els que malgrat veure's atrapat, ha pogut escapolar-se; situacions en les que ha sentit molt a prop l'alenada satànica del mal, però ha evitat la seva dentegada....

* En la serenor de la pregària veu clar que ha estat *l'auxili del nom del Senyor* [8] que l'estima, qui l'ha lliurat d'ofegar-se, de ser destrossat, de romandre presoner del mal. I en dóna gràcies en la solitud del seu recolliment o amb el concurs del seus companys de pregària comunitària.

Càntic Efesis 1:3-10 Dilluns 3ª Setmana **Vespres**

* És l'himne cristològic de lloança amb el que comença Sant Pau la carta als Efesis, la més profunda de les epístoles paulines. Aquest himne sublim concentra el missatge de tota la carta: **El grandios projecte (misteri) de Déu acomplert en Jesucrist.**

* Aquest himne s'inicia amb el gènere literari de les benediccions (*3 vegades en un verset*), de ressonància molt jueva. Celebra amb una intensitat desbordant l'amor (*gràcia*) sens límits que Déu ens ha mostrat fent-nos els seus escollits (*elecció*), destinats a ser fills seus (*adopció*) per mitjà de Jesucrist.

* Aquest himne, com tota la carta als Efesis és, sobretot, una exposició lírica i didàctica de la fe cristiana. No cal gaire perspiciàcia per adonar-se que passem **d'aquella simplicíssima presentació de la persona del Messies com a Redemptor i Salvador, i dels aspectes principals de la seva vida: la seva mort, la seva resurrecció i el seu futur adveniment, a unes grans visions còsmiques amb pressupostos de gran fondària teològica**

Dimarts 3ª Setmana

+ Laudes dimarts: Salm 84 - Càntic Isaïes 26:1-4 / 7-9 / 12 - Salm 66

Salm (84) 85

* És un salm en el que s'expressa la joia d'un poble afavorit per Déu, sobretot perquè se sent perdonat...*Déu ha estès un vel sobre els seus pecats* [3]. Després de recomanar, amb certa ingenuïtat, a Déu que *s'assereni!!!*, i de dues ombres de futur insinuades: *Sereu sempre tan sever?* [6] i *És que no ens retornareu la vida?* [7], la resta del salm és l'expansió agraïda per la pau i altres favors provinents de la **bondat i fidelitat** del Senyor.

* És evident que Israel acaba de sortir d'una situació de patiment col·lectiu. Les tres peticions, molt belles, que brollen espontàniament del poble, expliciten en Qui posen la seva confiança: *Salvador nostre, renoveu-nos* [5], *Senyor, feu-nos veure el vostre amor // doneu-nos la vostra salvació* [8]. Son invocacions de tots els temps i que s'adiuen a tota vida espiritual....

* És també allisonadora l'**actitud d'escolta** de l'orant: *Jo escolto què diu el Senyor*. En els nostres temps, Déu continua parlant i donant, no les mateixes respostes del salms, sinó les respostes personalitzades per a cada creient, en el ben entès *que escolti....*

* L'acte de fe dels últims versets és senzillament sublim: *el Senyor és a prop, la fidelitat i l'amor, la bondat i la pau es trobaran com en una família entranyable, i s'abraçaran*. És l'aspiració de tots els homes i dones de bona voluntat, per aquesta societat i per a tots els grups que la integren. És el món millor que naixerà si escollim per a guia de la nostra vida, **la bondat**: *La bondat anirà al seu davant i la pau li seguirà les petjades* [14]. Si tots somniem el mateix, finalment es farà realitat...

Càntic Isaïes 26: 1-4; 7-9;12 Dimarts 3ª Setmana **Laudes**

* Isaïes posa en boca dels habitants de Judà un càntic de celebració per la desfeta de Moab, etern enemic del poble de Déu. *En aquells dies, en el país de Judà cantaran aquest càntic: Tenim una ciutat fortificada*. Is. 26:1. Uns quants versets d'aquest himne bíblic formen el càntic de les Laudes d'avui... Tot i reconèixer que tenen la ciutat ben fortificada, envoltada de defenses, muralles i baluards, proclamen la condició imprescindible per a la pau del poble: **la fidelitat i la confiança en el Senyor**: *Vós el guardeu en pau, perquè confia en Vós, Senyor..Confieu sempre en el Senyor, que és la roca eterna* [Is.26:3,4]

* En la llarga pregària que segueix al càntic del poble, hi trobem expressions de gran pietat: *Senyor, de nit us desitjo amb tota l'anima, em deixo per Vós del fons del cor* i d'un profund realisme: *Els homes del món aprendran la bondat, tan sols quan la vostra llei apareixerà a la terra*..[26:9]. Acaba amb una advertència estimulante: *La pau que ens atorgueu, ha de ser fruit del nostre treball*

* La pau és sempre el fonament del benestar i plenitud.. Les imatges esplèndides: *forja de relles i falçs a partir de la destrucció d'espases i llances, serien avui la destrucció de tancs i canons per fer-ne tractors i màquines de batre*..llavors, *les nacions ni s'entrenaran per a la guerra* [2:4] La pau personal i sociològica és també un assumpte d'ascesi, d'esforç individual i col·lectiu.

Salm (66) 67

* El penúltim verset d'aquest salm n'indica l'ocasió i el medi en el que s'originà: *La terra ha donat el seu fruit, el Senyor, el nostre Déu ens beneeix* [6]. Sembla que fou un cant de tot el poble, en el festival que cada any celebrava en acció de gràcies per la collita.

* És sorprenent, però, que el gruix del salm, deixa de banda l'ocasió puntual de la collita i se centra en un valor religiós ben concret: *que la benedicció de Déu faci veure al poble la claror de la seva mirada*. Aquesta és, curiosament, la primera de les sis peticions que es formulen en el salm.

* Les cinc peticions restants, tampoc es refereixen al món agrari. Són un recordatori de la missió històrica confiada a Israel: **expandir a totes les nacions el coneixement i veneració del Déu, que s'havia revelat al poble escollit**. Així la benedicció de Déu arribarà a *tots els homes*. El salm conté un inconfusible sentit d'universalitat. Fins a deu vegades queda definit el desig de que la benedicció de Déu abasti *tota la terra, tots els pobles, totes les nacions, tot el món, d'un cap a l'altre de la terra*.

* És també el repte i el mandat de Jesucrist als cristians que integren l'Església: *Que tot el món retrobi en l'Església, en els cristians, en cada cristià, en mi mateix, el rostre del Crist*. Els cristians estem convocats a donar testimoni apostòlic des de l'agraïment profund a Déu, per tots els favors que hem rebut, des de la seva benedicció baptismal i sagraments, fins a les grans o petites mercès [benediccions] que tatxonen la nostra vida diària.

+ Vespres dimarts: Salm 124 - Salm 130 - Càntic Apocalipsi 4:11; 5:9,10,12

Salm (124) 125

El salm (124) no és d'interpretació planera, unívoca i transplantable al nostre àmbit, com tants d'altres. Algun verset és particularment rebec a desvestir-se del temps i ocasió puntuals en el que es va escriure per a passar a formar part dels formularis de la nostra pregària actual: *El ceptre injust no pesarà més sobre la terra dels justos, no fos que els justos donin la mà als qui fan el mal...*[3]

Tot i així, la resta del salm ens ofereix sentiments molt preuats, sempre que personalitzem les seves significatives metàfores.

1. **El que confia en Déu**, no trontolla ni cau, ni s'aparta del bon camí, perquè la confiança li dona una fermesa i solidesa semblants a la d'una muntanya, *incommovible per sempre* [1]

2. La cura i estima del Senyor per Jerusalem, és figura de la protecció que Déu ofereix al qui confia en Ell. El fidel, el cristià, té garantida la seva defensa, perquè Déu l'envolta amb la seva gràcia, *amb murs tan inexpugnables com ho són les muntanyes que rodegen Jerusalem*. És espiritualment molt enriquidor, esbrinar i agrair les intervencions de Déu en favor nostre al llarg dels dies..

3. El cristià pot contemplar i deplorar la desgràcia del proïsme que opta per camins d'impietat, àdhuc d'ateisme, però **no pot renunciar a la felicitat que Déu li atorga**, precisament pel seu intent i esforç per ésser *bo i recte de cor*. És la súplica que clou el salm, que tot cristià pot fer seva en la seva literalitat o amb una lleugera metàtesi: **Senyor feu-me bo i recte de cor, per tal que pugui ser feliç** [4].

Salm (130) 131

* És un salm molt **breu i intimista**. Clarament es distingeixen tres parts, que coincideixen amb els tres versets:

- 1) Enumeració de realitats negatives: indiquen allò que *l'home no ha de ser davant Déu*.
- 2) Definició, sota la imatge d'un infant, d'allò que *l'home ha de ser davant Déu*.
- 3) Un afegit tardà, de caire litúrgic, que fa la transposició de l'individu al poble.

* **És el salm més bell de la Bíblia** diu A.Gelin. *L'homme selon la Bible*. **És la perla petita i bonica del Saltiri**, afegeix el Cardenal Garrone.

* En visió cristiana, el salm dissenya **un perfil d'home** :

· un home que busca la seva grandesa i la seva autenticitat, sense refiar-se dels ídols, de les seves capacitats o de les obres idolatrades de les seves mans. (autosuficiència).

· un home que, refusant tota forma d'idolatria, reconeix que l'única grandesa és Déu.

· un home que no cerca amb neguit les aparences. *Els seus peus no corren darrera les grandeses d'aquest món..*

· un home conscient que *hi ha coses massa altes per a ell* tot sol [1], però que en el si de Déu, tot es pot atènyer.

· un home que, a diferència de l'infant de pocs mesos, és actiu, no recorre a la mare només per alletar-se, sinó quan es troba davant de persones o coses que l'ultrapassen..

· un home que no dormita constantment i amb placidesa en el si de la mare, Déu , sinó que per a ell, tot i ser Déu el seu **punt absolut de referència** on es pot refugiar, afronta la vida amb el coratge i àdhuc amb l'inconformisme necessaris quan és el cas.

Tota la infelicitat dels homes prové d'una sola cosa: no saber romandre una estoneta, en repòs interior, en un habitació. Blaise Pascal en *Pensées* nª136

Càntic Apocalipsi 4:11; 5:9-12 Dimarts 1ª setmana Vespres

* És la proclamació majestuosa dels 24 ancians prosternats en actitud d'adoració davant el tron de Déu. Proclamem amb ells que el *nostre Déu és digne de rebre tot honor i tota glòria perquè ha creat tot l'univers*. També Crist, l'Anyell sacrificat, és digne de *rebre tot honor, glòria i riquesa perquè ens ha comprat o redimit amb la seva sang*,

Dimecres 3ª Setmana

+ Laudes dimecres: Salm 85 - Càntic Isaïes 33:13-16 - Salm 97

Salm (85) 86

* Aquest salm (85) és una súplica composta de frases molt incisives [jaculatòries], algunes d'elles manllevades a d'altres parts del Saltiri. Algun autor el considera com una petita antologia del Saltiri. Cal, adonar-se, però, d'algunes peculiaritats.

* **Respecte a l'orant:** Des dels primers versets l'orant s'autopresenta humilment com *un pobre desvalgut* [1], *com un fidel del Senyor, com un servent que confia en Déu* [2], *que clama constantment a Déu* [3], *que eleva a Déu la seva ànima* [4], *que acut al Senyor en dies de crisi* [7], *que sap que és escoltat* [7], *que està fascinat per l'amor tan gran que Déu li té* [13], *que és conscient que Déu l'ha salvat* [13]

És evident que aquestes són les disposicions de l'ànima en la pregària, de tota pregària davant Déu. Són les disposicions de tot cristià que vol pregar el salm (85)

* **Respecte a Déu, el Senyor:** *El Déu que escolta i acull la pregària és indulgent i bo* [5], *és ric en amor* [5], *està atent i escolta* [7], *és entranyable i benigne* [15], *és lent en el càstig i fidel en l'amor* [15], *és consol i ajuda*, en definitiva *és l'únic Déu* [10].

Aquesta percepció de Déu, interpel·la al cristià. ¿Reconeixem en aquests trets, el Déu a Qui adreçem la nostra pregària diària, comunitària o personal, freqüent o esporàdica?

* **El nom de Déu** envaeix tot el salm. És mencionat catorze vegades, com un anhel de fer sensibles la seva presència real. De fet, la convicció de la presència del Senyor és un element intrínsec de tota pregària.

Càntic Isaïes 33:13-16 Dimecres 3ª Setmana . Laudes

* Isaïes fa una descripció llastimosa de la situació d'Israel: *els missatgers de pau ploren amargament* [Is.33:7]. Unes línies més avall el Senyor diu: *Doncs ara vinc jo... Escolteu els de lluny...i els de la vora* [33:10,13]

* La resta del càntic té dues parts:

- La primera, dirigida als pecadors, conté, en forma d'interrogant, l'amenaça d'un càstig terrible sota el simbolisme d'un foc devorador impossible de suportar. [Segona estrofa]

- La segona és la promesa de recompensa per a l'home honest i recte en el seu obrar, en la seva parla, en els seus negocis, en la seva vida social, en les seves opcions enfront del bé i del mal. També aquí els simbolismes emprats signifiquen realitats d'un ordre molt superior que la literalitat de *viure en un castell sobre roques o tenir el pa de franc i l'aigua en abundància*. [Tercera estrofa]

Salm (97) 98

* El poble canta l'amor que Déu ha mantingut fidelment a la casa d'Israel. La tradició cristiana aplica el mateix salm al nou **poble de Déu que és l'Església**.

El salm presenta dues parts ben definides. Cada una comença per la invitació: **Canteu !!**: *Canteu un càntic nou [1] i canteu les vostres melodies...*[5]

* Les primeres estrofes, confessen les obres prodigioses que el Senyor ha fet a favor del poble, sense especificar-les. A més de prodigioses semblen haver estat espectaculars ja que els altres pobles les contemplen admirats: *Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra la salvació [victòria] del nostre Déu.*[3]. El salmista convoca a tots els pobles *d'arreu de la terra* a unir-se a la celebració: *Esclateu en cants i crits d'alegria...*[4] al descobrir, no tant la magnitud de les meravelles, sinó, més profundament, **la grandesa de l'amor** que les ha originat.

* Les tres últimes estrofes, sol·liciten la cooperació d'instruments musicals per unir-se a l'eufòria col·lectiva: *Canteu i aclameu amb cítares, trompetes i tambors.* [5]

Tot i aquesta simfonia sonora, encara sembla insuficient... *El mar, el món, els rius* insistint amb **tot el que s'hi mou, amb tots els qui l'habiten, tots els rius** són convocats a una acció de gràcies d'amplitud planetària. La majestat de les muntanyes també es cridada a aclamar el Senyor perquè fa justícia, és a dir, premia els qui li han estat fidels.

* El cristià, conscient de la seva petitesa per donar dignament gràcies al Senyor, troba en l'Eucaristia freqüent, un ajut, quan resa el Glòria o s'uneix a Jesucrist en les paraules del Prefaci: *És realment just i necessari...que sempre i en tot lloc, us donem gràcies, Pare Sant, per Jesucrist el vostre Fill estimat...*

† Vespres dimecres: Salm 125 – Salm 126 - Càntic Colossencs 1:12-20

Salm (125) 126

* Aquest salm (125) presenta una idealització optimista del retorn dels israelites des de l'exili de Babilònia [segle VI a.C.]. Recorda les paraules d'Isaïes: *els alliberats tornaran...coronats d'una joia sense fi*. En realitat el temps immediat a l'arribada dels exiliats a Judà, fou molt dur socialment, i ple de llacunes religiosament.

* És un salm de l'esperança, els termes del qual només són capaços de mesurar-ne l'abast, aquelles persones que s'han vist immerses en situacions de captivitat física o moral. El pecat hauria de ser assimilat a l'esclavatge més pernicios al que l'home es veu sotmès.

Es creu que, originàriament, aquest salm fou com una espècie de Te Deum que coronava la col·lecció del Saltiri, coneguda com "cants de pelegrinatge". Jacquet

* El sembrador es priva d'una part del gra amb l'esperança posada en el misteri de la germinació de la llavor, és a dir, accepta una pèrdua momentània i aparent seguida d'una abundor real. [5,6]

Per fer realitat un somni, és imprescindible despertar-se, posar-se a actuar. A la terra, la sembra ve, sovint, acompanyada de plors [privacions], però els qui només ploren i no sembren no recolliran mai res.

* Abans de l'últim Sopar, Jesús recorda, amb una imatge agrícola, el procés existencial de la mort que genera vida, de la fertilitat de la tribulació: *Si el gra de blat cau a terra i no mor, queda infecund; si mor dóna fruit abundant..* [Jn.12:24-26]

Salm (126) 127

* Aquest salm (126) té un tarannà sapiencial evident. Presenta quatre imatges: *bastir una casa, protegir una ciutat, diligència en el treball i la pròpia descendència..* Són exemples didàctics d'una tesi, que tot i no ser formulada, resulta clara per al lector: **L'home, en aquest món, no pot reeixir, per si mateix, en el bé que es proposa. Tot és un do de Déu.** És el punt de vista abreujat de les paraules de l'Eclesiàstic [Siràcida]. *. N'hi ha que treballen, es fatiguen i s'escarrassen, per quedar-se cada vegada més enrere... N'hi ha que són lents, els falta força i els sobra pobresa, però el Senyor se'ls mira amb benvolença i els treu de la misèria ..* Siràcida [11: 11,12].

* Podríem dir que aquest salm concentra, anticipadament, dues grans sentències de Jesús, en les que es defineix un des aspectes essencials del cristianisme: *Sense mi res no podeu* [Jn.15:5] i *No us preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu... No us preocupeu pel demà, que el demà ja es preocuparà d'ell mateix* [Mt. 6:25 ss / 10:30,31 i Lc. 12:7]

* Particularment, tant a nivell de la santificació personal, com de l'acció apostòlica, **la realització de l'obra, la seva immunitat contra les forces destructores del mal i el seu èxit espiritual**, depenen principalment de l'Autor de tots els béns, que ha dit: *Jo us he escollit perquè aneu i porteu fruit i el porteu en abundància...* Tota una espiritualitat molt afí a les conviccions de Sant Pau: *Em veig capaç de tot, gràcies a Aquell que em fa fort.* [Filipencs 4:13]. Un salm de fàcil lectura però portador d'un missatge molt dens: Déu i l'home treballen junts; l'home hi posa l'esforç i Déu el resultat. *Déu ha creat un ser al qui pugui estimar amb amor infinit. Aquest ser és l'home.* Karl Rahner

Càntic : Colossencs 1:12-20 Dimecres 3ª Setmana **Vespres**

* Himne cristològic que ressalta la centralitat de Crist vers qui convergeix tot el creat, essent *imatge [visible] del Déu invisible.*

* Catorze vegades es fa referència a Crist: *preexistent a tota la Creació i creador conjuntament amb el Pare; alliberador nostre, objectiu, raó i tutor del mateix univers, origen i cap de l'Església, plenitud de tot el que existeix etc.*

* Podríem dir que aquest himne esbossa la gran volada de la teologia de Sant Pau. Seria bo que el reséssim amb el **cor ple d'alegria...** Aquest és l'incís inicial, que sorprenentment, s'omet en el càntic proposat, que hauria de començar: **Amb alegria**, donem gràcies al Pare, com diu el text de la carta...

Dijous 3ª Setmana

+ Laudes Dijous Salm 86 - Càntic Isaïes 40: 10-17 - Salm 98

Salm (86) 87

* Malgrat la seva dificultat, aquest salm porta un missatge important i concret per a la nostra pregària: Sió, Jerusalem, la futura Jerusalem, serà la mare universal de molts fills, pobles i nacions. Les glorioses expectatives expressades en el salm en relació a Sió, no es compliren mai en termes temporals. La paraula de Déu apunta a la Nova Jerusalem, l'Església a la terra, on les nacions hi trobaran la seva llar. Aquesta és la lògica divina i la gran alegria. Paschal Botz O.S.B.
L'Església, poble de Déu, més que com institució, és església en la mesura que és prolongació visible a la terra de la persona de Jesucrist i de la seva Bona Nova..

* Cal adonar-se de l'aspiració a un universalisme, sorprenentment ampli i radical, que postula el salm. *Els oracles gloriosos* [3] són agosarats, els fidels de sempre (Israel) inclouen *entre els fidels del futur* les dues nacions que els esclavitzaren: *Egipte i Babilònia*, els seus eterns enemics: *Filisteus*, la pròspera nació veïna de *Tir (Síria)* i la llunyana *Etiòpia...* és a dir, **tothom**.

* En la línia de transposició de les idees del salm a l'Església, segueixen tres citacions ben autoritzades:

Feu veure clarament que tot allò que és vertader i bo en les altres religions, troba la seva significació profunda i el seu complement perfecte en Crist, Pius XII als cristians de l'Índia.

L'Església, poble de Déu, reconeix i assumeix totes les qualitats, els recursos i les formes de vida dels pobles, en tot allò que tenen de bo; a l'assumir-les, l'Església les purifica, les vigoritza i les eleva. Constitució dogmàtica sobre l'Església del Vaticà II.

* Tenim fàcilment la tendència a pensar que la "catolicitat", és uniformitat. El sol fet de pensar que gent de nacionalitat, llengua, cultura i maneres de vida diferents, siguin cridats a constituir un sol cos i un sol esperit en una sola esperança [Ef.4:3], ens sorprèn inicialment, com sorprengué als testimonis de la Pentecosta.... Després, anem veient que tota aquesta multiplicitat ha de ser, no solament reconeguda, respectada, sinó també encoratjada i vivificada... PauVI en el seu viatge a Bombay

Càntic Isaïes 40:10-17 Dijous 3ª Setmana **Laudes**

* Pertany a la Segona part del llibre d'Isaïes. Tota aquesta part té com a rerefons l'Israel desterrat a Babilònia. El profeta parla a aquesta gent descoratjada i presenta el seu missatge com a consolació per al poble de Déu.

* En la primera estrofa Déu es presenta amb poder, i en la segona baix la figura entranyable de *pastor que porta al pit els anyells i acompanya les ovelles que crien.*

* Amb una sèrie d'interrogants, el profeta vol reivindicar el domini de Déu sobre els elements i sobre els esdeveniments. *¿Qui podrà suggerir-li bons consells?*

* Les dues estrofes finals reafirmen al poble sotmès a Babilònia, la futilitat de les nacions, que són *com un granet de pols a la balança, perquè davant Déu els pobles són no res.*

Salm (98) 99

* És un himne a la reialesa de Déu. Les quatre incisives afirmacions introductòries defineixen clarament el gènere d'himne reial d'aquest salm: *El Senyor és rei - seu sobre una carrossa de querubins – els pobles tremolen - la terra trontolla* [1].

* Cada una de les tres seccions del cos del salm (98) finalitza reclamant el reconeixement o l'exaltació de la **santedat de Déu**: *Que reconeguïn ..que el vostre nom és sant* [3], *l'escambell dels seus peus és cosa santa* [5], *és sant el Senyor, el nostre Déu.* [9].

* El contingut de cada secció és un recordatori, del present o del passat: De la **grandesa** de Déu: *El Senyor és gran a Sió* [2]. De Déu com **fonament de la justícia**: *Vós sou l'autor del dret i la justícia dins la casa de Jacob* [4]. Del **diàleg de Déu** amb els seus servents fidels: **Moisès, Aaron, Samuel invocaven el Senyor i Ell els responia** [6]. Són un paradigma universal de pregària.

* La santedat de Déu ens fa sentir la infinita distància que ens separa d'Ell. Amb tot, l'home està tant fascinat com aclaparat per aquesta santedat. L'adoració està feta d'aquests dos sentiments, aparentment oposats. Delorme.

Reconèixer i admirar la santedat de Déu en les seves obres, i retre-li honor, deferència i amor, és per part nostra, fer real el “*sigui santificat el vostre Nom*” que tant sovint diem en el Parenostre.

+ Vespres Dijous Salm 131:1-10 - Salm 131:11-18 - Càntic Apocalipsi 11:17,18; 12:10-12

Salm (131) 132

* Forma part d'un grup de salms anomenats graduals o de l'ascensió. Tots tenen per meta Sió, ciutat que és també la seu de la reialesa divina, representada per la dinastia de David. D'aquí la recurrent menció de David en el salm: *Senyor recordeu-vos de David i de tot el seu zel* [1]; *Per amor de David no refuseu d'acollir el vostre escollit* (un descendent de David) [10]

* Fonament històric del salm (131).

Després que David hagué construït el seu palau, el profeta Natan el felicità pels seus encerts en les obres que havia portat a terme a favor de Jerusalem i del poble. Li recordà, però, que el Senyor encara no tenia cap casa, llar de repòs. Aquesta observació provocà un *solemne jurament de David* [1,2], compromentent-se a bastir una casa per al Senyor: *No entraré sota el sostre de casa, no aniré al llit, no deixaré que s'adormin els meus ulls, que la són m'acluqui les parpelles, fins haver trobat un lloc per al Senyor, un casal per al Poderós de Jacob* [2-5]

Es recuperà l'Arca, [1Cròniques, cap 15 i 16] que havia estat en poder dels enemics, i es traslladà amb el concurs festiu de sacerdots i levites al seu emplaçament en territori Israelita: *Senyor veniu al lloc on heu de quedar-vos* [8]. El Senyor va fer saber a David, per boca del profeta Natan, que no acceptava el seu projecte de construcció d'un temple. David ho comunica humilment a tota la cúpula dirigent de Jerusalem: *Germans meus, poble meu, escolteu-me: Déu em digué: “Tu no has d'edificar cap casal dedicat al meu nom perquè has estat un guerrer i has vessat molta sang”.* [1Cròniques 28:2,3]

Tot i aquesta correcció de plans, el Senyor respon al jurament de David, amb un altre jurament, assegurant-li la perpetuïtat real de la seva nissaga fins atènyer la glòria del Messies. Que els dos

últims versets s'entengueren sempre com clarament messiànics, ens queda confirmat en el càntic de Zacaries: *Beneït sigui el Senyor, Déu d'Israel... fa que s'aixequi un salvador poderós a la casa de David el seu servent, com ho havia anunciat de temps antic.* [Luc.1:69]

* Tot i essent una súplica en favor d'un rei de la dinastia de David, prenen relleu dos temes considerats de suma importància en l'esquema mental de salvació en l'Antic Testament: **L'elecció de la casa de David i l'elecció de Sió com a lloc del repòs diví**, al dipositar-hi l'Arca. En el pla teològic Sió o Jerusalem serà sempre la referència de l'amor de predilecció de Déu en el marc de l'aliança divina: *El Senyor s'estima la ciutat de Sió, l'ha escollit per fer-hi estada* [13].

* Cap a la meitat del salm apareix un argument que és el tema de la resta del poema: *un jurament en ferm de Déu a David i a la seva descendència* [11]. Una promesa que comporta la condició de fidelitat per part dels descendents de David, però també un pomell de promeses generoses: *L'estada permanent del Senyor a la ciutat de Sió*, [13] *perquè li agrada* [14]; *l'abundància fins i tot per als pobres* [15], *la joia dels seus sacerdots i l'alegria desbordant dels seus fidels* [16], *la delicadesa envers el seu ungit, per qui tindrà sempre una llàntia encesa* [17]. És un simbolisme de l'atenció protectora, delicada i permanent de Déu pels seu poble i els seus dirigents.

* Totes aquestes benediccions, són també desitjables i aplicables, en un sentit analògic, al poble de Déu, a la seva Església, que és la nova descendència del poble d'Israel, inaugurada per l'autèntic destinatari de les benediccions, que és Jesucrist. David sols n'era la figura.

* Els cristians han trobat el Senyor, no a l'antiga Arca de l'Aliança, sinó en el nou receptacle de la seva Humanitat, curull de benediccions de redempció i de glòria. Paschal Botz

Sigues fidel fins a la mort, i el Senyor et donarà la corona de la glòria. [Ap.2:10]

Càntic : Apocalipsi 11:17-18; 12:10-12 Dijous 3ª Setmana **Vespres**

* Transporta al present la previsió del futur. *Ara és l'hora, de recompensar, de destruir els destructors de la terra, de la victòria del nostre Déu i del seu Regne...* Per tot això, que la fe ens anuncia, *els que reverenciem Déu*, ja en donem gràcies en els nostres dies.

* Els cristians sabem que estem de camí cap a la casa del Pare, que ens acollirà en el seu si de felicitat eterna. És natural, lògic i raonable que el **trajecte** tingui les característiques anticipades de la **destinació**. Deure del cristià és tenir cura, ja ara, de la seva felicitat terrena i pau d'esperit.

Divendres 3ª Setmana

+ Laudes Divendres Salm 50 - Càntic Judit 14:17-21 - Salm 99

Salm (50) 51

L'encapçalament d'aquest salm, en el text original és: De quan el profeta Natan va anar a trobar David, després que aquest hagués tingut relacions amb Betsabé. També pesa sobre la consciència de David l'assassinat de Uries, espòs de Betsabé. El fill d'aquest adulteri morirà [2Samuel 12:14] El segon fill serà el rei Salomó que succeirà David..

* Els salm Miserere és una confessió posada en llavis de David. *Compadieu-vos de mi Déu meu... purifiqueu-me.*[3,4].. Només Déu pot perdonar el pecat. El pecat sempre és, en última instància, contra Déu: *Contra Vós, contra Vós he pecat.*[6], encara que, com en el cas de David, s'hagi perjudicat al proïsme.

* És sorprenent i allisonador veure, en el text del salm, la seqüència dels sentiments de l'home que es penedeix del seu pecat: S'apressa a implorar la misericòrdia de Déu, *que sempre estima i és tan*

bo [3], reconeix que ha pecat, àdhuc, que és pecador per naturalesa: *Reconec les meves faltes* [5], *he fet el que és dolent als ulls de Déu* [6], *Vós sabeu que he nascut pecador* [7].

* A continuació d'aquests versets inicials tan expressius de sincera compunció i pesar, tota la resta s'il·lumina i pren un caire de **seguretat**, gairebé d'**eufòria**: *renteu-me i seré més blanc que la neu* [9] d'**esperança**: *que reneixi en mi un esperit ferm, un cor ben pur*, fins i tot que retorni al seu interior *el goig de la salvació que prové de Déu*.

* És molt consoladora aquesta part del salm (50), ja que cospa la reacció de l'home que se sent perdonat i que presenta i ofereix, humilment, projectes optimistes d'acostament a Déu, no solament per a ell mateix, sinó també per al proïsme: *Ensenyaré els vostres camins als pecadors i tornaran a Vós els qui us han abandonat* [15], perquè no deixarà mai d'aclamar el perdó de Déu: *aclamaré el vostre perdó* [16] i de *proclamar la seva lloança*..[17] amb l'amor i agraïment de l'home nou, de l'home que ha vist restablerta la seva bona relació amb Déu.

Càntic Jeremies 14:17-21 Divendres 3ª setmana **Laudes**

* Jerusalem i Judà pateixen, una vegada més, una situació que sembla endèmica i lligada a la seva història. A l'amenaça dels enemics exteriors, ara s'hi afegeix una severa secada. Jeremies, després de recordar els pecats del poble, proposa una pregària d'intercessió hi ho fa entonant el càntic de les Laudes d'avui: *El Senyor li digué: Tu entona davant dels poble la complanta: Que es fonguin en llàgrimes els meus ulls..* Jer. 14:17.

* El fragment que recull el càntic descriu un panorama desolador en les dues primeres estrofes: *un cop dolorosíssim... si entro a la ciutat veig les víctimes de la fam..*

* Els israelites, tan avesats a rebre el càstig per la seva infidelitat i contumàcia, sembla que aquesta vegada queden desconcertats: *Per què ens heu ferit tan greument?..*

* L'última estrofa, és la súplica de perdó i la promesa de retorn al pacte de fidelitat amb Déu.

Salm (99) 100

* Els favors amb què Déu ens afavoreix no esdevenen propietat privada; han de revertir en bé de tots. Allò que ja coneixem, que ja assaborim, que ja vivim, allò que plenifica el nostre cor, ho volem ennovar a tots els homes i expandir a tota la terra. Déu aprecia la lloança "del seus" reunits. En aquest Salm voldríem que tota la terra se sentís convidada a la nostra reunió d'orants.

* L'últim verset conté l'**afirmació més definitiva del Déu bíblic i cristià. Déu és bo**, i aquest atribut diví s'acompanya amb la bina: **amor i fidelitat** [hesed we emet], ja clàssica a la Bíblia.

Per la nostra fe tenim la convicció que: **El nostre Déu és bo sempre, el nostre Déu estima sempre, el nostre Déu és fidel i lleial sempre**

* Si hi ha un Salm que podem imaginar en boca de Jesús és aquest salm (99), cantat a Natzaret amb la seva Mare, Maria; recitat amb la gent cada vegada que recordaven que *només Déu és bo*. [Mc.10:18 / Lc.18:19]....

* Mai com en el nostre temps tenim necessitat de joia i d'alegria en el Senyor. Abans, les afliccions tenien un entorn limitat de convergència: la pròpia persona, la família, els amics i a tot tirar, la ciutat... Avui, degut a la informació global que rebem, participem, d'alguna manera, en els sofriments de tota la Humanitat. No és fàcil l'art de fer compatible aquesta circumstància de la modernitat amb el manteniment de la joia profunda que ens ve de Déu, sempre i en tot lloc.

+ Vespres Divendres Salm 134: 1-12 - Salm 134:13:21 - Càntic Ap.15:3-4

Salm (134) 135

* El salm (134) recull molts fragments d'altres salms i records de les Escriptures i de la Història d'Israel. Les Vespres d'avui ens el presenten dividit en dues parts.

* **La primera part** s'inicia amb la invitació clàssica a lloar el **nom** del Senyor, és a dir, el Senyor, (les dues primeres estrofes). És una invitació que ens concerneix com a cristians i religiosos, ja que som *servents del Senyor i estem a la casa del Senyor, als seus atris..* [1,2]

Tot seguit es recorda la bondat, l'amabilitat del Senyor i la predilecció de que han estat objecte, els seus servents: *Que n'és de bo el Senyor, que n'és d'amable.. ens escollí com a possessió seva.* [3,4] Es consideren els versets més entranyables d'aquesta primera part.

El recordatori venerable de la grandesa del Senyor, es concreta amb l'enumeració de les seves meravelles.

- Unes es refereixen al món inanimat. El Senyor comanda els elements: la terra, el cel, oceans, núvols, llamps, pluges i vents: *Fa pujar el núvols, crea els llamps, fa sortir els vents dels seus amagatalls* [7].
- Les altres [dues últimes estrofes] ofereixen la cara menys amable del salm. Segons la mentalitat cultural del moment, en el que, per un Israel envoltat d'enemics, era comprensible la concepció d'un Déu guerrer. Així, el salm contempla *el Senyor que venç els pobles, mata els primogènits dels egipcis i esbandeix els enemics etc.* Els profetes, altres salms i sobretot Jesucrist, reorientaran aquesta imatge de transició.

* **La segona part** del salm se les heu amb els ídols, fets de metalls preciosos, però privats dels sentits de comunicació. Els humans no poden esperar ni una mirada dels seus ulls, ni atenció de les seves orelles, ni una paraula de la seva boca....A més de no veure-hi, no sentir-hi i no parlar, els ídols no tenen l'alè de vida, són morts: *No tenen gens d'alè a la seva boca.* A aquesta descripció tan negativa i tant convincent per al poble, l'autor hi col.loca un afegitó conclusiu i amenaçant: *Seran com ells els qui els fabriquen i tots els que hi posen la seva confiança* [18].

- Aquesta secció de la segona part del salm [tres primeres estrofes], és més recitable que resable, tal com ho eren les dues últimes de la primera part..
- Al final, es convoca la casa d'Israel, i la classe sacerdotal, cases d'Aharon i de Leví a retre una lloança, benedicció o acció de gràcies massiva al Senyor.

* En l'últim verset es beneeix el Senyor, per la meravella menys visible però més preuada: La presència i estada del Senyor entre el seu poble, a la seva ciutat, Jerusalem.... és una meravella i mostra d'amor, que els cristians podem meditar i assaborir sempre i particularment en l'Eucaristia.

Càntic Apocalipsi 15:3.4 Divendres 3ª Setmana Vespres

* El visionari de l'Apocalipsi *veu 7 àngels al cel. Amb ells arriba la fi dels càstigs de Déu. Veu també un mar de vidre barrejat de foc amb els vencedors del mal...* [Ap.15:1,2]. Plens d'entusiasme cantaven **el càntic** de l'Anyell. És el que ens ofereixen com a pregària les vespres d'avui: És una lloança pura *al Déu de l'univers, al rei de tots els pobles*, perquè tot en Ell és admirable. Per tant no sembla possible l'existència d'humans que no respectin o no glorifiquin Déu.

* El testimoni dels cristians és imprescindible per tal que la sospita de l'existència d'un Déu benèvol, o la intuïció de la seva grandesa, s'instauri com a **llavor de fe** en la ment i el cor dels no creients.

Dissabte 3ª Setmana

+ Laudes Dissabte Salm 118:145-152 - Càntic Saviesa 9:1-6; 9-11 - Salm 116

Salm (118) : 119:145-152

* Aquets vuit versets formen una de les 22 estrofes que componen el salm 118. És l'estrofa en que cada un dels versets comença amb la lletra hebrea "aïn". Aquesta servitud literària, no afavoreix una seqüència lògica de pensament. D'aquí el format de llistat de sentències juxtaposades, incisives, que presenta tot el llarg salm (118). Algunes d'elles de qualitat espiritual rellevant.

* Unes vegades són pregàries: *Assegureu-me que em fareu feliç.. feu que aprengui els vostres camins*, o expansions o presentacions de l'estat del propi orant: *Jo aprecio els vostres manaments més que l'or i més que tot*, o interpel.lacions breus: *Ja és hora que intervingueu Senyor*.

* Es un apreciable recull de jaculatòries independents, en les que cal ressaltar i admirar el tracte familiar de Déu per part de l'orant. Familiaritzar-se amb expressions denses i evocatives que ratifiquen l'amor que Déu ens té des de sempre, i ens oxigenen en qualsevol moment i circumstància del dia, pot contribuir a mantenir una bona salut espiritual.

Càntic Saviesa 9:1-6 ; 9-11 Dissabte 3ª Setmana Laudes

* El llibre de la Saviesa conté la pregària que el rei Salomó dirigeix al *Dèu dels seus pares i Senyor bondados* Sv.9:1. És una súplica llarga, de la qual, el càntic d'avui n'ha extret uns versets.

* Comença reconeixent que *la paraula de Déu ha fet l'univers*. Tot seguit la Saviesa com a atribut de Déu, es personalitza i pren seient en el mateix tron de Déu.

* Salomó se sent *feble, efímer i poc intel·ligent per a governar*, perquè encara no es creu posseïdor de la Saviesa que sols Déu li pot donar.

La Saviesa, que està en Déu, *si que sap allò que li complau*, per això la demana. Només si *la Saviesa acompanya Salomó en el seu treball, les seves empreses seran portades a terme assenyadament*.

Salm (116) 117

* Aquest Salm (116), condensa el pensament dels anomenats “salm reials” del (95) al (98). El seu escenari històric podria ser la celebració festiva del Retorn de l'Exili. : *El dia 14 del primer mes, els repatriats van celebrar la festa de Pasqua...Volien cercar fidelment el Senyor, Déu d'Israel. Durant els set dies següents van celebrar amb alegria la festa dels Àzims, ja que el Senyor mateix els havia omplert de goig.. i els havia donat coratge en l'obra de reconstrucció..* [Esdres 7: 19,22]

És significatiu que el text hebreu del salm **comença i acaba** amb l'aclamació: **Alleluia**.

* San Pau cita literalment el Salm (116) a la seva carta als Romans: *Lloeu el Senyor tots els pobles, glorifiqueu-lo totes les nacions..* [Rm. 15:11].

* Un esquitx de Salm, en diu Hilari Ragner. El “Pulgarcito” del Saltiri, el qualifica H.Duesberg. Amb tot, aquest Salm, el més curt del Saltiri, guarda una proximitat interna evident amb el Salm més llarg que és el (118), és a dir, **la tensió entre els dos pols temàtics intrínsecs de tota la Bíblia: Yahweh i la Humanitat**.

* Déu fa una aliança amb el seu poble [nosaltres] i la universalitza a tota la Humanitat [nacions, pobles]; **l'amor [hesed], la fidelitat [emet], la seva grandària i fermesa [gabar], i la seva duració per sempre [olam] són consubstancials a aquesta aliança**. La funció reactiva de l'Home serà la lloança entusiasta de Déu en obres i en paraules.

<p>Aquesta relació entre Déu i l'Home, amorosa, apassionada i universal, és la síntesi de tots els postulats de la Bíblia.</p>

* Amb la presència de Déu les barreres nacionals o polítiques desapareixen. Tots els homes estan units pel vincle de Déu que els agermana. **Tots participen de la benvolença divina que és, en el sentit més profund, la font de la vida de les nacions i dels individus**.

* L'Al·leluia final corona el Salm, *que és el càntic per excel·lència d'aquells que se senten deutors de la seva Fe i de la seva Vida a la bondat i misericòrdia divines*. [hesed we emet] C. Garrone

